

Ale dáma nedbala, dotáhla jej až před dům, otevřela domovní dveře vlastním klíčem, vytáhla Vomáčku do prvního patra, kde se smíchem prohodila: „Tak tady se rozloučíme. Vy bydlíte v prvním poschodí, ale já až ve třetím!“ To říkouc zmizela.

Pan Vomáčka, tápaje ke dveřím svého bytu, zahořekoval: „Jesli se tohle na mě štouchnel!“

A „šťouchlo“ se to. Veselá jeho společnice vypravovala příhodu kde komu a kde kdo si z pana Vomáčky dělal legraci, ovšem kromě jeho ženy, která si o té věci se svým mužem pohovořila velmi vážně. Pan Vomáčka dlouho snášel svůj osud pokorně, ale konečně mu trpělivost došla a on veřejně a nahlas zvolal, že ona dáma je domýšlivá husa.

Tento jeho výrok šířil se organizovaným ústním podáním, až došel k sluchu noční společnice pana Vomáčky. Zažalovala ho a pan Vomáčka ocitl se na lavici obžalovaných před soudcem vrch. r. Sittou. Ten prohlásil, že říci o dámě, že je husa, není dovolenou kritikou, a doporučil obžalovanému, aby se s žalobkyní smířil. Pan Vomáčka poslechl, smířil se s paní a dobře si ji prohlédl. To proto, aby se po druhé už nespletl. —as—

Sardines portugaises.

(Okresní soud v Brně.)

Ze každý člověk má rád něco jiného, o tom mohou vyprávěti páni lahůdkáři i restauráteri. Jeden je milovníkem olomouckých syrečků, které už pěkně „tečou“, druhý dává přednost debrecínské pečince, třetí si potrpí na hlemýždě a ústřice. Náš hrdina, pan Hynek Ženuška, obchodník, mohl se utlouci po sardinkách, protože po nich se tak pěkně pilo víno. A kdykoli šel do vinárny, nikdy nezapomněl zásobiti se plechovkou oněch miniaturních ryb, jichž doménou je moře Středozemní.

Jednoho dne vybral se jako obyčejně na své obligátní čtyři „čtvrtky“. Dříve než se pustil do pití, otevřel opatrně krabičku, aby ani kapička oleje neukápla, a právě se chystal nabodnouti svoji první oběť, když tu jeden z jeho spolustolovníků, krejčí Lemovka, mu sdělil, že má hned přijít ven, kde na něho čeká soused Kučera, že s ním chce promluvit oněm velmi diskretním. Pan Ženuška přelétl ještě bystrým zrakem krabičku, počítaje v duchu, kolik tam těch mršek je, aby se mu snad žádná za jeho nepřítomnosti nezatoulala do jiného žaludku, a pak rychle vyšel.

Za malou chvíli se vrátil a zle se katil na Kučera, že jej pro takovou hloupost volá ven. Uklidnil se však, vida všechny rybičky pchradě, a labužnický se do nich pustil. Po každém soustu se vždy napil vína a líboval si, jen což. Když ve škatulce zbyl již jen olej, i ten pozorně vymáčel kouskem rohlíku, aby ani kapička nepřišla nazmar. A pak teprve dal se do debaty o matchi „S. K. Čutního“, o prasatech, která stále stoupají, o klukovi, kterému dnes dal pár pohlavků a o jiných světohorných událostech.

Co tak klidně rozprávěl, najednou vstal a zrychleným krokem opustil místnost. Po chvíli se vrátil, jakoby se nic nepříhodilo, a

mna si ruce prorokoval, že bude zítra pořádný „samec“, že nějak přituhuje. Za dvě minuty se opět omluvil, že mu není nějak dobře od žaludku a znovu vyšel. Tak to udělal ještě asi třikrát.

„To tam na vás ten Kučera ještě pořád čeká?“ ptali se ho sousedé jakoby nic.

„I kdepak, ale nevím, co to dnes se mnou je. A přece se nepamatuju, že bych byl tak něco zvláštního snědl! Už je mi...“ Nežli však mohl domluvit, popadl se za břicho a znovu vyběhl. Za ním pak zněl huronský smích, který jeho povedená stolní společnost už nemohla déle zadržeti.

Když se vracel pan Ženuška celý utrápený zpět, oslovil jej na chodbě jeho známý Sýkora, který seděl naproti jeho stolu.

„Myslím, že bych uhodl, proč pořád chodíte ven, pane Ženuško!“

„To bych věru rád věděl, už se mi to přestává líbit.“

„Řeknu vám to tedy, ale musíte být jako hrob.“

„Ruku na to.“

A teď se dozvěděl pan Ženuška, kterak jeho proradní přátelé schválně dali jej vyvolati ven a mezitím že krejčí Lemovka vyžil olej z rybiček do plivátka, kdežto do krabičky nalil něco z lahvičky, kterou měl v kapse. Nyní bylo jasno, že to byl pověstný ricinový olej.

Pan Ženuška neřikal nic, ale když přišel ke stolu, mračil se jako Zeus. Za chvíli však to nevydržel a vybuchl: „Pánové, to je od vás uličnictví, co jste mi provedli.“

Všichni se na něho dívali udiveným pohledem nevinných jehňat, nevíce z nich krejčí Lemovka.

„Prosím tě, netvař se tak hloupě, já vím dobře, že's mi to nastrojil. Ale já se ti pomstím!“

„To bych se na to podíval, abys se mstil po tolika procházkách. Vždyť bys nezabil ani mouchu!“ zasmál se Lemovka. Všichni okolo se smáli a to velmi Ženušku rozčililo.

„Že ne? Já ti to ukážu!“

A dal krejčímu s každé strany jen jednu, ale takovou, že spadl i se židlí na zem a v hlavě mu hučelo, takže jej musil prohlédnouti lékař.

Z toho potom vyrostla žaloba pro přestupek lehkého ublížení na těle, která se projednávala u okresního soudu. Zde po všech polehčujících okolnostech, jako je rozčilení, přiznání se a zachovalost, byl Ženuška uznán vinným a odsouzen na tři dny podmínečně.

„Přijímáte trest?“

„Přijímám a nebudu ho už ani žalovat u civilního soudu, protože s těmi sardinkami jsem měl už tolik běhání, že nemusím měsíc chodit na procházku.“ Iva.

Z CIZINY

Milostný román před senátem.

Skutečný román v plném slova smyslu byl nyní předmětem jednání jednoho senátu zemského civilního soudu ve Vídni a to pod prosaickou rouškou žaloby na náhradu škody za zmenšenou schopnost vdavek a za ztrac-

nou existenci. Román i proces ten rozvinul se mezi dvěma kolegy-úředníky vídeňské obecní spořitelny, lépe řečeno mezi jedním kolegou-úředníkem a jednou jeho kolegyní.

Marie J., kdysi úřednice zmíněné vídeňské spořitelny, byla teprve šestnáct let stará, když její představený, o dvanáct let starší úředník Karel W., počal se horlivě ucházeti o její lásku a přízeň. Jeho milostné vábení trvalo prý několik let a teprve potom bylo dívčinou vyslyšeno. Ucházel se o její ruku ve vši formě a počestnosti a den jejich sňatku byl konečně stanoven. Ale milý pan W. se do ženitby konec konců tak příliš nehnal a ujednaný termín odřekl. Opět byl stanoven jiný den pro jejich sňatek a opět ženich způsobil odložení. To se opakovalo aspoň desetkrát.

Konečně celá věc vzala neočekávaný průběh. Neočekávaný aspoň pro malou, nezkušenou Marii J., ale asi dlouho již očekávaný panem Karlem W. Jednoho horkého letního odpoledne ocitli se oba snoubenci v lainzské oboře, kde se mile procházeli. Konečně však byli unaveni vedrem, vyhledali si příjemný chládeček za křovím, kam všetečné oko kolemjdoucích nemohlo proniknouti, a pan Karel W. přemluvil slečnu Marii J., aby se pěkně natáhla pod zelené loubí kvetoucích kerů a aby si chvíli zdrímala.

Když dívka uposlechla jeho rady i sladké únavy žhavého odpoledne, vyčkal Karel W., až pevně usnula, a pak na spící dopustil se činu, který od čestného muže nemohl by býti očekáván.

Rodiče Marie J. učinili o věci oznámení a Karel W. byl pro tento delikt postaven před soud a odsouzen k trestu vězení v trvání jednoho týdne bezpodmínečně. Teprve druhá instance změnila mu trest v podmíněný.

Potom Karel W. znovu sliboval dívce manželství, až ona v pevné důvěře, že už si ji skutečně vezme za pravou a věrnou manželku, vzdala se svého dobrého a jistého místa ve spořitelně a opravdu zas chystala se k svatbě. Ze spořitelny dostala slušné odstupné, kterého však její ženich použil ke svým spekulacím, které byly tak „šťastné“, že odstupné v nich beze stopy zmizelo.

Dívka znovu přijala místo, které se jí v soukromých službách naskytlo, a zakrátko zas se ho vzdala, neboť její ženich zas ustanovil den jejich sňatku. Ale ani tentokráte ke sňatku nedošlo, poněvadž ženich slibu svého zas nedodržel.

Opět uplynul delší čas v trapné nejistotě pro Marii J., která neustále kojila se nadějí, že její dávný ženich konečně přece si ji vezme.

Ale očekávalo ji kruté zklamání. Jednoho mlhavého jitra, kdy ulice vídeňské halily se ještě v ranní šero, vedl si Karel W. k oltáři — jinou.

Ukázalo se, že nevěrník kolísal již po celá leta mezi dvěma ženami. Jednou byla Marie J., druhou jeho sestřenicí, s níž udržoval poměr i v dobách, kdy ujednával s Marií J. den sňatku. Konečně sestřenicí zvítězila a slala se jeho chotí. Zhrzená Marie J. žíví se nyní tím, že ještě pěstounkou v dětském útulku.

Za vše, co vytrpěla, a za vše, co jeho vinou ztratila, domáhá se nyní žalobou náhrady

35.000 šilinků. Žaloba, kterou na svého svůdce podala, uvádí, že ona, nedotknutá dívka, byla od počátku ve velmi těžké situaci, poněvadž Karel W., který jí vyznával lásku, byl jejím představeným a vlivným členem závodní rady spořitelny, takže ona jen nesnadno mohla jeho nadbíhání odolat. Přes to však trvalo to sedm let, než ona jeho prosby vyslyšela a dala mu své slovo.

Nepěknou příhodou v lainzské oboře vyfiasl však úplně W—ův zájem o ni. Dosáhl tehdy toho, po čem toužil, a od té chvíle byl již chladný a zdrženlivý, ačkoliv den jejich sňatku, jak on sám dříve stále naléhal, byl již stanoven.

Marie J. dala mu tehdy i peníze, aby z nich mohl uhradit svatební výlohy, ale on použil jich na zábavní cestu, kterou za peníze své nevěsty podnikl se svou druhou milenkou, svou sestřenicí.

Přes to vše dala se Marie jím znovu oklamati, znovu byl ustanoven den sňatku a ženich se znovu přiklonil k sestřenicí.

Žalovaný odpovídal na žalobu různými námitkami a protidůvody a snažil se svrhnouti vinu toho, že k manželství nedošlo, na žalobkyni. Soud však rozhodně dal více víry oklamané a opuštěné dívce než jemu a odsoudil ho k zaplacení 6000 šilinků jako náhradu škody za zmenšenou způsobilost ke vdání. V rozsudku jest uvedeno, že toto plnění má mítí současně charakter trestu a že žalobní nárok byl tak nízko přiznán jen s ohledem na hospodářskou situaci žalovaného. br.

Krvavý čin důstojníkův.

Před porotním soudem v Palermu v Itálii zodpovídal se poručík Antonio Fischietti, ve válce za statečnost mnohonásobně vyznamenaný, z vražedného útoku na svou ženu, tchýni a švakrovou. Se svou pozdější chotí, která byla učitelkou jazyků, seznámil se Fischietti po prvé v kostele a již při této příležitosti se do ní vášnivě zamiloval. Po válce slavili svůj sňatek a bydlili prozatím u matky mladé paní.

Povahy obou manželů se však velice různily a často docházelo mezi nimi k hádkám a různicím, kterým neučinilo přítrž ani narození roztomilého synáčka. Věci dospěly konečně tak daleko, že Fischietti se rozhodl opustiti společnou domácnost a ubytovati se v kasárnách. I potom však navštěvoval svou rodinu velmi často.

Při jedné své návštěvě učinil své ženě návrh, aby se s ním odtěhovala do hotelu. Ona však prohlásila, že musí se o tom poraditi se svou matkou, která však položila si podmínku, že se jí Fischietti musí nejprve omluviti a požádati ji za dovolení, aby její dcera s ním mohla jíti. Důstojník to rozhodně odmítl a došlo k hádce, při níž tchýně počala zetevi nadávati. Ten náhle v prudkém vzrušení vytáhl svou opakovací pistoli a vystřelil na svou ženu, na svou tchýni a na švagrovou, která právě držela na loktech jeho dítě.

Poranění, která utrpěla tchýně, byla tak těžká, že jim zraněná podlehla, kdežto paní Fischiettiová i její sestra se ze svých poranění uzdravily.